

A dark, atmospheric illustration of a jungle. Thick, dark vines hang from the top of the frame. In the center, a bright blue light source, possibly a fire or a magical glow, illuminates the surrounding foliage. The scene is filled with dense green plants and trees. In the lower right, a small, dark stone structure with a cross-like shape on top is visible. The overall mood is mysterious and ancient.

מלך הג'ונגל

ל. יצחק

פרק 1

הרוח הקרירה של שעת בין הערביים שנשבה מהאגם המשחיר, יצרה גלים נמוכים והרעידה את בן. הוא חיבק את זרועותיו בניסיון להגן עליהן מהצינה. לידו עמד גיא, הם המתינו ליאיר. כשיאיר הופיע כבר היה חשון. בלוריתו התנופפה ברוח הקלה, הוא היה מחויך, בטוח בעצמו כמו תמיד.

הוא התקרב אליהם ואמר: "לי ולזוהר נמאס מהכללים המעייפים וההגבלות שיש במקום המסוגר הזה, אנחנו עוזבים את השמורה ונוסעים למכרות. שם החיים נורמליים ומשחררים. גם לכם כדאי לעזוב ולבוא אתנו".

גיא אמר: "אבל אבא לא מסכים ללכת למכרות, הוא מתנגד לכך בתוקף".

יאיר גיחך. "אני לא מתכוון לכבול את עצמי לעד לנוקשות שלו. אנחנו נצא מחר. אני מבין שאתם חוששים לצאת, אז נהיה בקשר עוד כמה ימים, תראו שאנחנו בסדר, תירגעו ותבואו גם".

"איך מגיעים למכרות?" שאל בן.

יאיר השיב: "צריך פשוט לצאת מהשמורה ואז לעבור כמה מאות קילומטרים של נסיעה בג'ונגל ואתם במכרות, זה הכול". השניים המשיכו

לשתוק עוד זמן רב אחרי שיאיר הלך משם.

השיחה המיוחלת הגיעה מספר ימים לאחר מכן, יאיר שפע עליצות, הוא היה נשמע מאושר. קולו הזוחח נשמע מבעד למכשיר הטלפון: "אנחנו כבר כמה ימים בדרך, הכול בסדר גמור. אין לכם ממה לחשוש. נחכה לכם במכרות".

גיא ניתק את השיחה והביט בכך. בן הנהן בראשו. ההחלטה נפלה. הם החלו להתארגן למסע.

שעת בוקר מוקדמת כמה ימים לאחר מכן. רכב השטח החדש שחנה ליד הבית, היה המילה האחרונה בשוק. מאחוריו היה מחובר נגרר שנשא עליו סירת מנוע מבריקה. הרכב היה עמוס בציוד ובמטען. על גגו הייתה קשורה רשת מסורגת שהייתה עמוסה גם היא בציוד ובתיקים.

גיא התיישב במושב הנהג, בן התיישב במושב לצדו והם יצאו לדרך. היציאה מהשמורה לוותה אצל בן בחשש, הוא חש חרדה קלה, הוא חשש מהצעד הזה. גיא לעומתו היה משוחרר ונינוח. הכביש המהיר עבר בתוך הג'ונגל, משני צדיו התנשאו צמרות עצים ירוקים. לאחר כמה שעות של נסיעה נינוחה שבהן לא אירע דבר, גם בן נרגע.

בשעת צהריים מאוחרת הם פנו מהכביש הראשי לעבר חניון גדול שבקצהו התנשא מבנה מרהיב וקסום שנראה כמו ארמון בסגנון בני האינקה. החיפוי החיצוני היה מאבנים כהות מפוסלות ושער הכניסה שלו היה בצורת טרפז. השניים יצאו מהרכב וסקרו את המבנה בעיניים נוצצות. זה היה בית מלון. דלת הכניסה הייתה מעוטרת בעיטורי זהב והלובי היה מקושט בחפצי אומנות של האינקה. פקיד קבלה אדיב קיבל אותם.

"אנחנו צריכים חדר ללילה", אמר גיא.

פקיד הקבלה אמר: "יש לנו מגוון גדול של חדרים וסוויטות בטווח רחב של מחירים, מה תרצו?"

גיא ענה: "אנחנו מעוניינים בסוויטה הכי יקרה שיש לכם".

הפקיד היסס לרגע ואז שאל: "יש לכם מושג כמה עולה הסוויטה הכי טובה שלנו?"

במקום תשובה גיא שלף כרטיס אשראי והגיש אותו לפקיד. הפקיד העביר את הכרטיס ורגע לאחר מכן קרא לחדרן שילווח אותם לסוויטה שלהם.

הסוויטה הייתה ענקית ומפוארת וכללה מתחם ספא פרטי שהיו בו סאונה וג'קוזי ענק. הקיר החיצוני של מתחם הספא היה חלון גדול שהשקיף על הג'ונגל. הנוף היה מהמם. הם היו שיכורי הנאה. המזוודות שלהם הובאו לחדר על ידי חדרן נוסף.

לאחר שסעדו ארוחת שף יוקרתית בחדר אוכל מפואר אמר גיא: "כדאי שנלך לישון מוקדם, יש לנו מחר יום עמוס".

הם התקלחו, התפרקדו במיטות הנוחות ונרדמו מיד. בבוקר הם התגלחו ושוב התקלחו ולאחר ארוחת בוקר טובה יצאו מהמלון לעבר הרכב שלהם. שניהם היו לבושים בבגדי מותג יקרים. איש מבוגר שעל צווארו הייתה תלויה מצלמה עם עדשה ארוכה הביט בהם.

"מה אתה מסתכל?" שאל בן.

"אתם נראים כמו צמד שיצא מז'ורנל אופנה ויכולים לככב בפרסומות", אמר האיש. "אני רוצה לצלם אתכם. את הפוסטר אני אשלח למקום שאתם אמורים לעבור בו בהמשך הדרך".

"בבקשה", אמר בן.

השניים נעמדו בחזית רכב השטח. הצלם העמיד את המצלמה על חצובה מוודא שהסירה נראית בתמונה, על רקע המלון המפואר. לאחר שהצלם צילם סט צילומים מכל זווית אפשרית הם יצאו לדרך.

לאחר כמה שעות נסיעה הם פנו לעבר כביש צדדי שהתפתל במורד

בינות לצמחיית היער העבותה, הכביש הסתיים בשפתו של נהר רחב. גיא סובב את הרכב והחל להתקרב לנהר בנסיעה אחורית עד שגלגלי הנגרר הגיעו כמעט לשפת הנהר. הם יצאו מהרכב ושחררו את הכבלים שחיברו את הסירה לנגרר. בן הפעיל את מנוע הגלגלת שהיה בקדמת הנגרר. הגלגלת החלה להסתובב והכבל שהיה מחובר לחרטום הסירה החל להיפתח, הסירה גלשה לאיטה וירדה לתוך המים.

השניים נכנסו לסירה, גיא הפעיל את המנוע. מנוע הסירה היה חשמלי וכמעט לא נשמע. הסירה החלה לנוע בנופי הנהר בלב הג'ונגל. מרחבי הנהר העצומים השתרעו לפניהם, מכל העברים נראו נופי בראשית מדהימים. לאחר הפלגה קצרה, הם כיסו את הסירה ברשתות הסוואה, עכשיו הסירה נראתה כמו אי צף בנהר. תוכים צבעוניים התעופפו מעליהם וציפורי קלאו גדולות נחתו על הסירה, המגוון הביולוגי היה מרהיב.

"תראה את התנין הגדול הזה", אמר גיא והצביע על אליגטור שחור כמעט באורך הסירה ששחה לידם ללא חשש.

בן אמר: "זה לא תנין אלא אליגטור. אתה צריך להבחין בין תנין לאליגטור".

גיא קטע אותו בקוצר רוח, "ההגדרה הזואולוגית המדויקת של הדבר הזה לא מעניינת אותי, בעיניי זה תנין מרשים".

בגדת הנהר שמשמאלם הבחין בן בלהקת קופים צרחניים, חלקם השתכשכו במים וחלקם ניתרו בקפיצות על ענפי עץ נמוך שהשתפל מעל המים. הוא הפנה את הסירה השקטה לעברם. הסירה התקרבה באיטיות והקופים אפילו לא העיפו מבט. השניים הביטו מוקסמים בחיות, הצפייה ממרחק כה קרוב בטבע הפראי הייתה משובבת וקסומה.

לאחר זמן מה בן מרפק את גיא, גיא הביט בו במבט שואל. בן הניח את אצבעו על שפתיו ואז הצביע ללא מילים לעבר קטע צמחייה צפוף. גיא הביט לעבר הכיוון שכן הצביע. בתחילה הוא לא ראה דבר, ואז הוא הבחין, הייתה בצמחייה איזו תנועה קלה כמעט בלתי מורגשת, בבירור משהו שם

נע באיטיות. הם המשיכו להביט לשם בציפייה. חור בצמחייה הסבוכה חשף עיגולים צהובים שחורים וגרם לליבם להלום בהתרגשות. זה יכול להיות רק יגואר, טורף העל של הג'ונגל. הם המתינו בסבלנות.

היגואר התקדם ועכשיו היה חשוף כולו לעיניהם, לא מודע לשני הצופים האנושיים שהביטו בו עצורי נשימה. הוא התקרב באיטיות צעד אחר צעד מבלי להשמיע רחש קל, הקופים המשחקים לא היו מודעים לסכנה המתקרבת אליהם. בן וגיא המתינו בציפייה מתוחה שהוא יזנק וישלים את הצייד. היגואר פרץ פתאום. עיתוי הזינוק לא היה מדויק, הוא החטיא. הקופים יצאו מהמים בצרחות, טיפסו על העץ והתרחקו משם במהירות, מדלגים מענף לענף. היגואר הביט בהם מתוסכל מתרחקים. הוא התקרב למי הנהר וליקק מהמים. בן וגיא הביטו מוקסמים בטורף היפהפה, ממרחק של מטרים ספורים. החתול הגדול סיים לשתות ולבסוף הסתלק.

גיא אמר: "נראה לי שחוף מנחש אנקונדה כבר ראינו הכול".

הם הסירו את רשתות ההסוואה. גיא הוריד את ידית ההפעלה והסירה המהירה פרצה קדימה, חרטומה מופנה למעלה, והיא יוצרת מאחוריה שובל של קצף וגלים.

לאחר כשעת הפלגה הם הגיעו ליעד הבא שלהם; מפלים גבוהים שהרסס שלהם התעופף למרחקים. קרני השמש האירו את הרסס העצום ויצרו גוני קשת. גיא עצר את הסירה והיא התנודדה בזרמים של הנהר. השניים הביטו מהופנטים במפלים שהתנשאו מעליהם ושפכו זרמי מים עצומים. בן עמד על החרטום. רוח רוויית רסיסי מים בידרה את שיערו, הנופים הירוקים מילאו אותו תחושת שחרור שהוא מעולם לא חש בשמורה.

טפיחה על שכמו פוגגה את הקסם. "הגיע הזמן לחזור", אמר גיא. הוא הפעיל את המנוע, הוריד את המוט וסובב את ההגה, הסירה זינקה בסיבוב יוצרת בתנועתה שובל גלים, גיא יישר את ההגה במרכז הנהר, מוביל את הסירה בחזרה לרכב שלהם.

המלון שבו לנו בלילה הבא היה מפואר כמו המלון הקודם. מספר מפלים

שוצפים ירדו מחזיתו שהייתה נראית כמו חלק מהיער. הסוויטה שלהם
השקיפה היישר לעבר המפלים שאותם ראו מהסירה.

פרק 2.

למחרת לאחר ארוחת בוקר טובה הם שוב יצאו לדרך. כמה קילומטרים אחרי המלון הם עצרו בתחנת דלק. לאחר שמילאו דלק הם נכנסו לחנות שירות שהייתה שם כדי לקנות בקבוקי שתיה. גיא עבר בין המדפים ובחר לעצמו מספר חטיפים. קול טרטור של אופנועים כבדים נשמע בתוך החנות.

בן שעמד ליד חלון החזית הגדול של החנות קרא: "גיא בוא רגע לכאן".

גיא התקרב אליו. בחוץ נראתה חבורת אופנוענים, רכובים על אופנועים כבדים שהקיפו בחצי עיגול את הרכב שלהם ובחנו אותו מקרוב. כולם היו מקורחים בעלי זקן מגודל וזרועות חשופות מקועקעות.

"זה לא נראה טוב", ציין בן.

גיא היה רגוע כתימיד. "הכול בסדר, הם רק מתרשמים מהציוד שלנו". הוא פנה לשלם על החטיפים ועל בקבוקי המשקה.

חבורת האופנוענים נכנסה פנימה. בראשם צעד גבר גבוה לבוש מעיל עור שחור ענוד שרשראות וצמידים ובעל עיניים רעות. הוא קרא בקול צרוד: "של מי הרכב עם הסירה?"

"תשמור על קור רות, הכול יהיה בסדר", לחש גיא לבן ואז פנה לבעל

המעיל ואמר בחביבות: "שלנו".

"רכב יפה יש לכם", אמר בעל המעיל בפנים קפואות. גיא הנהן לעברו בחיוך. "עם כזה כלי, לא תזמינו אותנו לסיבוב משקה?"

גיא אמר: "אחי. בוודאי, בדיוק עמדתי להזמין אתכם. תזמינו מה שתרצו אני אשלם".

פני האיש נעשו נוקשות, הוא נראה כעוס. גיא לא הבין איפה הבעיה. אחד מהחבורה התקרב לגיא ואמר: "הבוס נעלב שאתם לא יושבים אתנו".

גיא אמר: "ודאי שנשב אתכם, זה בדיוק מה שתכננו".

בן לחש: "בשמורה לא היו כאלה אנשים, בוא נחזור".

גיא השיב: "תירגע, לא יקרה כלום, נשלם סיבוב קטן של משקאות ונזוז". הוא קרא בקול לעבר הקופאי: "תגיש משקאות לכולם, אני משלם".

סיבוב המשקאות הפך לכמה סיבובים ולבסוף לארוחה שלמה. המסעדה התרוקנה, כל מי שישב בה לפני כן מיהר להסתלק. דלת הכניסה נפתחה, בן הביט בה בתקווה שאולי ייכנס איזה איש חוק. לאכזבתו זה היה זוג תיירים, שנמלטו בחזרה החוצה ברגע שראו את היושבים. בכל הזמן הזה הוא וגיא ישבו בין האופנוענים ששוחחו וצחקו צחוק קולני גם, ולא העיפו לעברם מבט.

לאחר כשעה גיא החליט שמיצה. הוא נעמד ואמר בקול בניסיון לגבור על ההמולה ולמשוך את תשומת ליבם של האופנוענים: "טוב, אנחנו צריכים להמשיך הלאה, היה נחמד להכיר אתכם".

בעל המעיל נהם בקולו הצרוד: "למה שתקום? תן לו את האשראי, הוא ישלם. מה, אתה לא סומך עליו?"

גיא התיישב בחוסר רצון ומסר את כרטיס האשראי לאחד מהחבורה שהיה בעל פנים כחושות ומבט לא ממוקד. ההוא קם ממקומו וניגש לקופאי. כמה רגעים לאחר מכן הוא קרא לעברם: "הקופאי אומר שהכרטיס לא עובר".

גיא חשק את שיניו. הוא ידע שהם משקרים. הוא התרומם מכיסאו ואמר:
"אין בעיה, אני אשלם במזומן. אני אלך להביא מהרכב".

"אתה לא צריך לצאת", נשמע קולו של בעל המעיל, "רק תגיד לו איפה
נמצאים המזומנים שלכם, הוא כבר יביא אותם. מה, אתה לא סומך עליו?"
גיא הסביר לכחוש היכן נמצאים המזומנים והתיישב.

בן היה קרוב להיסטריה: "אמרתי לך שזה לא מוצא חן בעיני, תראה מה
קורה".

גיא לחש: "בן, תירגע. חבילות המזומנים שלנו מוחבאות בתוך תיק
שנמצא בין הציוד שקשור על הגג, בתוך הרכב הוא ימצא רק חבילה קטנה
של שטרות. הכול בסדר, לא קרה כלום".

הכחוש חזר וחילק בגלוי את השטרות בין חברי הקבוצה. לאחר מכן הוא
פנה לעבר גיא ואמר: "הכרטיס ממילא לא עבר, אז גזרתי אותו".

גיא הביט בהלם בכרטיס הגזור שבידו. זו כבר הייתה מכה. למרות שהיה
ברשותם עוד הרבה כסף מזומן, אבל עם הכרטיס הם היו בלתי מוגבלים.

"יש לנו מזל", אמר בן כשיצאו מהתחנה. "הם יכלו להשאיר אותנו גם בלי
הרכב והסירה". גיא משום מה לא אהב את המשפט.

הדרך עברה בשתיקה מעיקה. לקראת ערב הם חנו ליד מלון בוטיק קטן
ומפואר. הוא היה מעוצב בסגנון מודרני חדיש. הפעם לפני שהזמינו חדר, הם
עברו על טבלת מחירון החדרים. מחיר הסוויטה הטובה ביותר שהמלון היה
יכול להציע, היה בהתאם ליכולת שלהם. למרות הסוויטה המפוארת שהייתה
להם, תחושתם של השניים הייתה חמוצה. עצם העובדה שהיו צריכים לבדוק
מחירים, השרה עליהם עגמימות.

"אולי נחזור לשמורה", הציע בן. גיא שתק מהורהר.

על המרקע המואר נראו מספר מרואיינים משוחחים. בן עמד לכבות את
המרקע כשהשדרן אמר: "לפני סיום התכנית נראיין אדם שלאחרונה עזב

את השמורה".

בן וגיא הופתעו לראות על המרקע את פניו המחויכות של יאיר.

"איך אתה מסכם את המהלך שעשיתם?" שאל המראיין.

יאיר ענה: "אנחנו מתקדמים בדיוק לפי התכנית, הכול הולך נהדר ואנחנו שמחים מאוד על הצעד שעשינו. זה גם מה שאמרתי לאחים שלי, שהם יכולים לבוא איתי בלב שקט. אני מבין שגם הם יצאו לדרך". יאיר הסתובב לעבר המצלמה ואמר: "גיא ובן. אם אתם רואים אותי, אז שתהיה לכם דרך צלחה, ניפגש במכרות". הוא סיים את הצהרתו ונופף בידו בחיוך רחב.

הפניה הישירה הפומבית, חיממה את ליבם של גיא ובן ופוגגה את המועקה שחשו בגלל השוד ואובדן כרטיס האשראי. לאחר שהסתיים הריאיון הקצר עם יאיר, נראה על המסך חזאי שעדכן על מספר ימי גשם סוערים שילוו בממטרים עזים וסערות ברקים.

פרק 3.

התחזית הייתה מדויקת. מאות מילימטרים של גשם ירדו. זה לא האט את קצב הנסיעה של גיא ובן. הרכב שלהם היה יציב וחזק ומערכות הבטיחות שלו היו מעולות ואפשרו נסיעה בטוחה גם בתנאים קשים.

השניים היו בנסיעה לילית, ירד גשם שוטף ומגבי הרכב נעו במהירות הגבוהה ביותר. מסביב הבריקו ברקים. האווירה בתוך הרכב הייתה טובה. נשמעה מוזיקה קצבית והשניים הניעו את גופם לפי הקצב. ברק פילח פתאום את החשכה, הרכב הצליח לעבור אותו.

בן הסתובב ואמר: "זה היה מאוד קרוב".

גיא הביט במראת הרכב ואמר: "היער מאחורינו נדלק".

בן הביט במראה והוסיף: "הכול לח ורטוב, מוזר שברק מצית את היער".

רכב שהגיע מאחוריהם הבהב להם בפנסיו. גיא העיף מבט בראי והמשיך בנסיעה. הרכב עקף אותם, הנהג צפר וזקר את אצבעו לאחור.

גיא אמר: "חכמולוג, חושב שלא ראינו את השריפה". הוא הגביר את הוויליום של המוזיקה. מחויכים הם המשיכו בנסיעה העליזה.

הרכב הגיע לעיקול חד, גיא הוריד את מהירות הרכב בעיקול וחזר והגביר אותה אחרי שעברו את העיקול. בן הציץ שוב בראי, נראה היה שהשריפה התגברה. הוא המשיך להניע את גופו לפי הקצב המוזיקלי ואז קפא. הם עברו עיקול, אז איך הוא עדיין רואה את האש. בן צרח: "גיא תעצור מיד".

גיא לא הבין אך ציית. הוא הפנה את הרכב לשולי הכביש ועצר בחריקת בלמים. בן שחרר את חגורת הבטיחות, פתח את דלת הרכב בתנופה ופרץ החוצה. גיא עשה זאת בעקבותיו. כפי שבן שיער, הלהבות שנראו במראות הרכב היו מהסירה, הברק פגע בסירה שלהם והיא עלתה באש.

הלהבות כבר היו קרובות מאוד לרכב, בקושי היה ניתן להתקרב. בן הליט את פניו מהחום ומהעשן המחניק ותלש בקושי מטף כיבוי מירכתי הרכב. הוא החל להתזז מהמטף על וו החיבור ועל חרטום הסירה, האש שם נחלשה מעט.

בן צעק: "אני מנתק את הסירה, תרחיק את הרכב". גיא רץ בחזרה לרכב והרחיק אותו מהסירה הבוערת.

השניים הביטו בעצב בסירה היפה שלהם העולה באש, צמיגי הנגרר בערו גם הם מעלים עשן שחור. הם נשארו עוד מספר דקות לצפות במחזה. לבסוף הם עזבו בתחושה חמוצה, משאירים את הסירה המפויחת מאחוריהם.

גיא אמר: "זה מצער מאוד אבל סביל, אנחנו יכולים להגיע למכרות גם בלי הסירה".

ביום שלמחרת הייתה רגיעה במזג האוויר, הגשמים העזים נחלשו. גיא נהג בזהירות, ללא הנגרר השליטה ברכב הייתה קלה יותר.

גיא האט את מהירות הנסיעה, מהיער שלימינם זרם נהר של בוץ נוזלי וכיסה את הכביש. הם נסעו בתוכו באיטיות ואז הם נעצרו. חזיר בר מגודל, נבר בבוץ וחסם את הדרך. גיא צפצף לו. החזיר התעלם והמשיך לנבור בחרטומו בבוץ. הצפצופים המתמשכים לא הועילו. לגיא נמאס, הוא התקרב

לחזיר באיטיות והדף אותו קלות במגן החזירים שבקדמת הרכב. המכה הכעיסה את החזיר. הוא הרים את ראשו והביט ביושבים ברכב, ואז רץ לעבר הרכב ונגח בחרטומו את הדלת שליד גיא. גיא התגלגל מצחוק. הצחוק כאילו הרגיו את החזיר והוא שוב נגח בדלת. הצחוק של השניים התגבר, הם צחקו במלוא הפה. החזיר הסתובב וחזר ליער.

עוד כמה דקות של נסיעה זהירה בנחל הבוץ שכיסה את הכביש. ופתאום נשמע רחש מהיר של שיחים מוססים ונרמסים. הרעשים התקרבו אליהם במהירות. השניים הביטו בחשש לעבר חומת הצמחייה הסבוכה שבשולי הכביש שמאחוריה נשמעו הרחשים. פתאום היא הוסטה ועדר גדול שמנה כמה עשרות חזירי בר הגיח מתוכה. גיא ובן הביטו המומים בעדר ששעט בבירור לעברם. רגע לאחר מכן החזירים התנגשו ברכב ונגחו אותו בחרטומיהם המאורכים. הרכב היטלטל מהחבטה. גיא התעשת והחל לנסוע כשהוא מנסה לתמרן בין החזירים. זה היה ניסיון סרק. הרכב היה מוקף מכל עבריו בחיות המגודלות והכבדות, הכביש החלקלק והבוצי לא אפשר מרחב תמרון, גיא לא הצליח לצאת מהכיתור החי.

החשש הפך לבהלה, כשהחזירים החלו להדוף את הרכב לצדי הכביש. גיא ובן הביטו בחלחלה מהחלון, מעבר לכביש נראה מדרון תלול שהם לא ראו את תחתיתו. הרכב החל לסטות לצדי הכביש הבוצי, עכשיו העדר כולו נגח את הרכב בפראות. קריאת בהלה משותפת בקעה מפיהם של גיא ובן, כשהרכב איבד את אחיזתו בכביש ונהדף לעבר המדרון.

הרכב החליק במדרון הבוצי ללא יכולת עצירה, רומס בדרכו שיחים שהזדקרו בין עצים שצמחו על המורד. למזלם הוא נשאר על הגלגלים, גיא חמק בהצלחה מהעצים, מצליח לשמור על יציבות הרכב. הוא התגבר על הדחף לבלום מתוך ידיעה שאם יעשה הזאת הוא יאבד שליטה והרכב יתהפך.

היכולת לתמרן ולחמוק בהצלחה מהעצים נתנה לגיא תחושה אופטימית.

כשפתאום הזדקק מולם עץ רחב גזע, הוא היה קרוב מדי מכדי לחמוק ממנו. העץ התקרב אליהם במהירות. גיא לפת את ההגה בשתי ידיו בכוח, בן נאחז בידיות הרכב שבצדיו. "האהההה". הרכב התנגש בעץ ספג חבטה עזה ונעצר.

השניים נשמו לרווחה מכך ששרדו את המכה. כשהביטו החוצה, מצב רוחם ירד בחזרה. הם היו באמצעו של מדרון תלול ללא יכולת לזוז. הרכב ניצב בשיפוע חד, כשעץ בולם את הנפילה שלו. מצבם לא היה מזהיר.

גיא כיבה את המנוע ואמר: "בינתיים אנחנו בסדר, נראה שנצטרך להזעיק עזרה כדי להיחלץ מכאן, נחכה ששטף הבוץ ייפסק".

בן הביט בזרם הבוץ שירד לכל אורכו של המורד בציפייה שייחלש. פתאום היה נראה לו שהזרם היורד התחזק. זמן קצר לאחר מכן, הם חשו בתזוזה קלה של חלקו האחורי של הרכב. הם קפאו על מקומם נזהרים לא לעשות תנועה חדה. הם חשו בעוד תזוזה קלה. חלקו האחורי של הרכב נע באיטיות מתמדת עוד ועוד כלפי מטה, השניים חשו בחרדה משתקת. ואז זה קרה.

פרק 4

לגודל הזוועה הרכב השתחרר מהעץ שחסם את נפילתו. כעת הוא עמד חופשי לרוחבו של המדרון ורגע אחר כך הוא החל להתהפך. הוא נפל באוויר ונחת בחבטה על גגו. לרגע היו השניים הפוכים כשראשם כלפי מטה, תפוסים על ידי חגורות הבטיחות. זה לא נשאר כך. רגע אחר כך הרכב התהפך שוב על הצד של בן, אחר כך שוב היה על גלגליו ואז שוב על הגג. עכשיו הוא החליק החלקה ארוכה יחסית כשהוא הפוך על גגו, ואז התהפך לפניו. הוא התגלגל שוב ושוב סופג חבטה אחרי חבטה רומס בדרכו עצים וענפים, תוך שהוא משנה כל העת את זווית הגלגול. השניים התנתקו ואיבדו קשר עם המציאות שסביבם, הם לא ידעו מה קורה איתם, היכן הם וכמה זמן התמשך הסיוט. לבסוף הייתה עוד סדרת התהפכיות מהירה ואז זה הפסיק.

בן וגיא פתחו את עיניהם בחשש, ליבם הלם כמו תוף. שניהם היו הלומים, הם לא האמינו שיצאו מזה בחיים. בחלל הרכב שרר חושך מוחלט, הם לא ראו דבר. גיא חשב שכושר הראיה שלו נפגע. הוא גישש אחר מתג התאורה הפנימית של הרכב והדליק אותו.

חלל הרכב הוא באחת. בן היה חיוור מהחוויה המפחידה, גיא הביט במראת הרכב, גם הוא היה נראה חיוור כמו בן. הם הרגיעו את נשימתם, מיששו ובחנו את גופם. תאורת הרכב חשפה את סיבת החשכה, הדבר היחיד שנראה מבעד לחלונות הרכב היה בוך.

"נראה שנקברנו בתוך ביצה", אמר גיא בחרדה.

הוא ניסה להפעיל את מגבי הרכב, המגבים לא הגיבו. בן לחץ בחשש על מתג החלון שלו. גיא הזהיר: "תיכנס לכאן מפולת בוך".

בחלון נפתח סדק קטן, פס אור קלוש חדר לרכב. בן הרחיב את הסדק ואור יום חזק חדר מהחלון. בן שחרר נשיפת רווחה, זו רק שכבת בוך שכיסתה את החלונות. השניים פתחו את דלתות הרכב ויצאו, גורמים לנשירת גושי בוך מגג הרכב.

הם בחנו את סביבתם, הרכב נחת על גלגליו בתוך ערוץ של נחל רדוד, ערוץ שהתחתר כשני מטרים בתוך האדמה. הרכב היה מכוסה בשכבת בוך עבה, הוא היה נראה כמו גוש בוך ענקי בצורת רכב. השניים נרגעו ופלטו צחוק משחרר.

"יצאנו מזה שלמים", אמר גיא. "הרכב הזה עבר מבחן ריסוק מדהים בהצלחה. אפילו השמשות נשארו שלמות".

בן הרציץ: "רגע, כל הציוד שהיה על הגג איננו".

"זה ציוד שאפשר להסתדר בלעדיו", אמר גיא בקלילות.

בן: "והתיק של המזומנים?"

היה רגע של שתיקה, גיא היה המום. הם נשארו כמעט בלי כסף. הוא התעשת מיד וענה: "נטפס למעלה לפי העקבות שהרכב השאיר כשהתהפך, זה לא משהו שנחמץ אותו. אנחנו נמצא את התיק", קבע בביטחון.

הם טיפסו על קיר הערוץ הבוצי והביטו לעבר המורד. חלקו הקרוב אליהם היה חשוף מצמחייה, כשלושים מטרים משם החל היער. סימני ההתהפכות

של הרכב נראו היטב על המורד החשוף.

גיא הציע: "נבקה את השמשות מהבוץ, נתחיל לעלות עם הרכב עד כמה שזה יהיה אפשרי, ואחר כך נמשיך באופן רגלי. כדאי שנמהר לעשות את זה לפני שהסימנים יטושטשו".

בן ניקה את שמשות הרכב. פתאום היה נראה לו שזרם הנחל הרדוד שבתוכו עמד התחזק. הוא הסתובב והעיף מבט לעבר המשכו של הערוץ, מה שראה החריד אותו. "גיאאאאא, חייבים לזוז מכאן".

מבט מהיר של גיא לעבר שאליו הביט בן החריד גם אותו, ממעלה היער התקדם לעברם נחשול מי שיטפון שמילא את כל הערוץ.

השניים זינקו והתיישבו במושב הרכב. גיא לחץ על מתג ההתנעה, המנוע השתעל אך לא נדלק. גיא הביט בראי, הנחשול התקדם במהירות במורד הערוץ. הוא עשה ניסיון נוסף, המנוע לא התעורר. עוד העפת מבט מהירה בראי, הוא ידע שזה ניסיון אחרון. "נונונו", עוד תנועת יד מהירה ועצבנית, המנוע התעורר לחיים. גיא שחרר את בלם היד והרכב זינק קדימה. הוא התקדם במהירות בתוך הערוץ על מנת לתפוס תאוצה כדי שיוכל לטפס על הקירות התלולים.

הרכב שעט קדימה מתזי מים ובוץ. גיא שלח מבט מהיר לראי, הם הגדילו במעט את המרחק בינם לאשד המים, זה נתן לו עוד כמה שניות. הוא סחט את דוושת הגז והגביר מהירות. הוא אחז בהגה באחיזת יד איתנה, נהג בקור רוח ובריכוז מלא, הוא חיכה לנקודת הזמן המדויקת שהתאוצה תהיה מספיק חזקה, למיקום הנכון שהרכב יוכל לטפס ולזווית הנכונה שלא יתהפכו.

הרגע הזה הגיע, שיפוע קיר הערוץ שלשמאלם היה מתון יחסית. גיא שבר את ההגה לשמאל. הרכב החל לטפס, העלייה עברה בשלום, שני הגלגלים הקדמיים כבר היו מחוץ לקצה הערוץ. גיא כבר עמד לשחרר אנחת רווחה,

כשהנחשול פגע באחורי הרכב, והדף אותו בחזרה לתוך הערוץ.

הנד המרסק כבר התקדם הלאה, הרכב נפל למים והתקדם ללא שליטה בתוך הערוץ הגועש. גובה המים הגיע כמעט לחלונות הרכב. גיא כיוון את הרכב ושמר על שיווי המשקל שלו כדי שלא יתהפך במים.

"נחכה שנגיע למקום שהערוץ יתרחב, עוצמת הזרם תיחלש ואז נוכל לצאת מכאן", אמר גיא בביטחון.

המשפט גווע על שפתיו ועיניו נפערו בבהלה, סופו של הערוץ נראה הישר לפניהם. מעבר לו נראה נהר רחב וסוחף, שהנחל שבו נסחפו נפל לתוכו במפל.

פרק 5

הזרם סחף את הרכב ללא שליטה לעבר המפל. כשהרכב נפל במפל נשמעה בתוכו צעקה משותפת: "הההאאא".

המפל היה נמוך והנהר בקטע הזה לא היה עמוק, המים כיסו את הרכב רק עד מחציתו. המנוע עדיין פעל. הוא היה מוגן ממים והיה מיועד לנסיעה גם בתוך מים עמוקים יחסית, פתח צינור המפלט שלו בגג. הם ידעו שכל עוד המים לא יכסו את צינור המפלט, המנוע ימשיך לעבוד.

גיא אמר: "נתקרב לגדה, שם מפלס המים רדוד, עד שנמצא מקום לטפס החוצה".

הוא החל להפנות את הרכב לכיוון הגדה הימנית שהייתה קרובה יותר. הפניה הייתה מתונה ובאיטיות זהירה כדי שסחף המים החזק לא יהפוך את הרכב. נראה היה שהתכנית עובדת, מפלס המים שסביבם ירד בהדרגה, ככל שהתקרב לגדה. המים היו כבר בגובה הגלגלים ואז לפתע החל גובה פני המים שוב לעלות. הם נכנסו למקום עמוק יותר.

"זו הייתה גבעה בקרקעית הנהר", הבין גיא, "עכשיו אנחנו במורד שלה".

הנהר דחף אותם הלאה, לא היה ניתן לחזור. הרכב הלך ושקע, החלון היה מכוסה עד מחציתו במים חומים עכורים. המפלס החום הלך וגבה ולבסוף כיסה את החלון לגמרי. אור היום עדיין נראה מלמעלה. קבוצה של אליגטורים שטה כנגד הזרם וחלפה לידם, אחד מהם נעצר מול שמשות הרכב והביט פנימה במחזה המוזר. בן הביט בו, זה היה אליגטור משקפיים. אחרי רגע הוא הניע את זנבו בפיתול והסתלק משם ממחר להצטרף לשאר הקבוצה שכבר המשיכה הלאה.

"הגיע הזמן לצאת מכאן", אמר בן.

גיא אמר: "אם תצא עכשיו הרכב יוצף במים ואנחנו נאבד אותו".

הרכב המשיך להיסחף עם הזרם כשהוא נוסע על קרקעית הנהר. המים היו מי שיטפונות בוציים ולא היה ניתן לראות דרכם דבר, לגיא לא היה מושג היכן הם ולאיוזה כיוון להפנות את הרכב. הם הבינו שהמים לא עמוקים מכך שהם עוד לא כיסו את ארובת המפלט. זה נתן להם תקווה. זה לא נמשך זמן רב. גרגור נשמע מכיוון הצינור בעת שמים החלו לחדור לתוכו, צינור המפלט נחנק, המנוע חרחר והשתתק.

הרכב המשיך להיסחף במים. הם שתקו. הייתה להם תקווה נואשת שהזרם יוביל אותם לקטע רדוד יותר. זמן קצר לאחר מכן החל לחדור זרזיף מים מכיוון קרקעית הרכב. גיא הבין שכבר אין מה להפסיד, הוא משך בידיה הדלת. הדלת לא נפתחה. הוא משך בידיה בפראות מספר פעמים ברצף. הדלתות היו נעולות על ידי המערכת החשמלית שכבתה, לא היה ניתן לפתוח אותן.

קרקעית הרכב כבר כוסתה במים. השניים הביטו במבט מזועזע במפלס המים שהחל לעלות ולהתגבר במהירות. הם החלו לבעוט נואשות בכוח בחלונות, זה לא עזר, החלונות שעמדו במכות הרסק של הנפילה, היו עמידים. לא היה להם חפץ קה שבעזרתו יוכלו לשבור אותם. הם בעטו נואשות בחלונות עד שהתייאשו והתיישבו בהשלמה במושבים שלהם.

מפלס המים כבר הגיע למותניהם, הרכב המשיך כל העת להיסחף בזרם

החום. כשהמים כבר הגיעו עד צווארם, גם גיא איבד את קור הרוח שלו, הוא פנה לבן בפנים רציניות: "בן. אני מאוד מצטער שלא הנחתי לך לצאת כשהיה אפשר".

המים מילאו את תא הנהג. סמוך לתקרת הרכב נותרו כמה סנטימטרים של אוויר. השניים הזדקפו ככל שיכלו, פניהם תקועות בתקרת הרכב והם נושמים את מעט האוויר שנותר. כשמפלס המים עלה עוד והיה נראה שהמאבק אבוד, מרחב האוויר התרחב מעט. הרכב ככל הנראה עלה על תלולית, וחלקו הקדמי היה מעט בשיפוע כלפי מעלה. זה נתן להם עוד קצת זמן.

בן אחז בידית שמעל חלון הרכב, מחזיק את עצמו בכוחות אחרונים כדי להשאיר את אפו מעל מפלס המים. קרסוליו רעדו מהמאמץ וריאותיו שיוועו לעוד חמצן. הוא כמה בכל ישותו שהסיוט כבר ייפסק. ראשו נשטט לרגע לתוך המים, הוא בלע מים ומיד הוציא את הראש שוב החוצה. הוא היה באפיסת כוחות, הוא לא היה יכול יותר. רגע לפני שהתערפל הוא זעק: "אבאאאא". ידו האוחזת בידית נשמטה והוא שקע בחשכה.

בן התעורר. הוא מצא את עצמו שוכב על קרקע מוצקה. בסמוך לו בערה מדורה וחייממה אותו. בהמשך נראה הנהר, על גדתו שכב הרכב שלהם כשהוא הפוך על צדו.

"סוף סוף התעוררת", נשמע קולו של גיא.

בן עצם שוב את עיניו, נזכר בחלום הבלהות של הטביעה. הוא שאל: "מה קרה לנו? איך יצאנו מהסיוט הזה?"

"העיקול של הנהר פלט אותנו החוצה בדיוק ברגע הנכון", אמר גיא. "תתאושש ותעזור לי להפוך את הרכב".

הוא הושיט לבן את ידו ועזר לו לקום. בן חתן את הרכב מקרוב, הוא היה מעוך ושרוט ושכב על צדו כשני מטרים משפת הנהר. הוא לא הצליח להבין

איך עיקול של נהר מוציא רכב שטח מעומק המים למרחק של שני מטרים. גיא משך כבל פלדה מגלגלת שהייתה בקדמת הרכב, הקיף בו את הרכב בזווית מסוימת, ולבסוף חיבר את הכבל מסביב לעץ רחב גזע. בן הפעיל את מנוע הגלגלת, הרכב הזדקף אט אט ולבסוף ניצב על ארבעת גלגליו. שטף מים ירד ממנו, כל הציוד שלהם היה רטוב. ניסיון הצתת המנוע צלח, הוא נדלק מיד. אבל הלוח האלקטרוני של מחשב הרכב נהרס מהרטיבות. גיא ניסה להפעיל מכשיר ניווט נוסף שהיה ברכב, הוא היה רטוב ולא נדלק. "אין לי מושג היכן אנחנו", אמר גיא. "מה שחשוב זה שמנוע הרכב עובד. עבר עלינו יום מטורף, נשאר לישון כאן, ומחר נתחיל לצאת מכאן".

בלילה הם ישנו בתוך הרכב ולמחרת החלו בנסיעה. מכשיר הניווט עדיין לא עבד וכך גם שאר הצגים הדיגיטליים של הרכב. מיד כשהחלו בנסיעה נשמעו רעשים מאזור הגלגל הימני האחורי. מחשב הרכב לא עבד והם נאלצו לעצור לבחון את התקלה מקרוב. סקירה קצרה העלתה שלא מדובר במשהו משמעותי, הרעשים היו מרגיזים אבל הנסיעה הייתה חלקה. הם החלו בנסיעה לפי תוואי הנהר שגדתו הייתה בוצית אך חשופה מצמחייה. לאחר נסיעה של כמה שעות נראה מעבר בין העצים, הם סטו מתוואי הנהר ונכנסו לתוך היער. הרכב התקדם היטב למרות תנאי השטח הקשים, מפלס את דרכו בין העצים. קופים דילגו בין הענפים ומעליהם התעופפו תוכים צבעוניים. למרות שלא דיברו על כך הם היו בלחץ, יש להם אולי עוד יום אחד עד שהדלק יאזול. הם לא רצו לחשוב מה יקרה אם לא ימצאו מקום יישוב עד אז.

פרק 6.

גם את הלילה הבא הם עשו בתוך הרכב. כשבן התעורר הוא ראה מולו פרצוף דבוק לשמשה, זה לא היה קוף. הוא היה נרגש ושלטל את כתפו של גיא. "גיא, תתעורר, יש כאן ילד".

הילד היה בעל פנים שחומות ולבש בגדים קרועים. בן החזיק מסטיק והראה אותו לילד. זה היה מספיק בשביל יצירת אמון. לאחר זמן קצר הם החלו בנסיעה כשהילד יושב על מכסה המנוע ומדריך אותם בתנועות ידיים לאיזה כיוון לנסוע. לאחר כמה דקות של נסיעה הם עלו על כביש צר ומשובש, עוד נסיעה קצרה והם נעצרו במרכזו של כפר נידח ומוזנח.

מראהו של הכפר היה מדכא, בתים חד קומתיים אפרוריים ומוזנחים, ליד הבתים חנו מכוניות ישנות וחבוטות. בין הבתים היו מתוחים חבלי כביסה שנתלו עליהם בגדים בלויים.

גיא סקר את הכפר בעליצות, "אמרתי לך שנסתדר בסוף".

"המקום הזה לא מוצא חן בעיני", אמר בן.

"גם בעיני", השיב גיא. "עכשיו אם יהיה לנו מזל נמצא כאן מוסכניק שיפתור את הרעש המחריד שעושה הגלגל האחורי".

מסטיק נוסף גרם לילד לעלות שוב על הרכב ולהראות להם את הדרך למוסך המקומי. המוסך המקומי היה רצפה מטונפת שמעליה סככת פיברגלס גבוהה, בכניסה לסככה על מושב רכב מפורק ישב המוסכניק משועמם. הוא קם לקראתם. גיא הצביע על הגלגל המרעיש, המוסכניק הנהן בראשו והוביל את הרכב למלכן בטון שבמרכזו היה שקע עמוק. גיא עצר את הרכב מעל השקע, והמוסכניק ירד לבור על מנת לבחון את הרכב מלמטה. לאחר בדיקה קצרה הוא הורה לעוזר שלו להרים את הרכב ולפרק את הגלגל המרעיש.

באנגלית רצוצה ועילגת, הוא אמר לשניים שיש תקלה בטיחותית ברכב. השניים התיישבו על כיסאות בצדי המוסך והמתינו לתיקון. אחרי כשעה שלא נעשה דבר, גיא פנה למוסכניק ובתנועות ידיים ניסה להבין מה קורה. המוסכניק סימן לו בידיו להמתין. גיא סימן לו על הגלגל שיחזיר אותו למקומו, הם רצו כבר לנסוע. המוסכניק כמו לא הבין את בקשתו. גיא חזר למקומו בחוסר אונים. לאחר שעה נוספת נכנס למוסך רכב לבן קטן מסוג טויוטה וחנה ליד הרכב שלהם. מתוכו יצאו שלושה גברתנים. גיא ובן הניחו שגם הרכב הזה הגיע לתיקון. לתדהמתם השלושה פתחו את תא המטען של הרכב שלהם והחלו לרוקן את תכולתו ולהעביר אותה לתא המטען של הרכב הלבן.

השניים קמו מיד ממקומם. גיא צעק: "הי, מה אתם עושים?"

אחד מהשלושה הסתובב לעברם והפטיר: "באנו לעזור לכם. הנסיעה ברכב שלכם לא בטיחותית, עד שנשיג חלקי חילוף יעברו כמה ימים ואתם מאוד ממהרים, אסור לנסוע ברכב בכזה מצב. תיקחו את הרכב הזה במקום הרכב שלכם".

"אנחנו נסתדר עם הרכב שלנו", אמר גיא בחרון, "האחריות היא שלנו".

"זה מסוכן לנסוע ככה, זה אסור", חזר האיש על דבריו באיטיות כמו מורה בכיתה א' שמסביר משהו לתלמיד טעון טיפות.

השניים ידעו שהוא משקר להם בבוטות, ההיתממות שלו הרתיחה אותם. גיא הביט, עובדי המוסך ישבו מסביב והביטו בו בשתיקה אטומה. הוא הבין שאין לו ברירה. העברת הציוד לרכב הלבן הסתיימה, גיא ובן נכנסו לתוכו בחוסר רצון.

בן שבר את השתיקה. "מוזר שנתנו לנו רכב, הם יכלו להשאיר אותנו בלי כלום".

"הם פשוט העדיפו שנסתלק להם מהעיניים", אמר גיא בקוצר רוח מופגן. בן הוסיף: "לא נעים לומר, אבל למזלנו החליפו לנו רכב עם צריכת דלק סבירה, עם כמות המזומנים שנותרה לנו ברכב ההוא היינו נתקעים מהר". "האופטימיות שלך לא במקום והיא לא מנחמת אף אחד", אמר גיא ברוגז.

הם נסעו קודרים. המעבר מהרכב החדיש והגבוה לרכב ישן ונמוך היה קשה בשבילם. הם נסעו בשתיקה, הכביש היה משובש בבורות ובשלוליות עמוקות אותם עקפו בזהירות, הנסיעה הייתה מייגעת ואיטית. לאחר כמה שעות הם הגיעו לכביש סלול. עכשיו הנסיעה הייתה חלקה.

לפנות ערב הם עצרו במוטל פשוט על הדרך. גיא עמד להזמין חדר. בן עצר אותו: "מעט הכסף שנשאר לנו צריך להספיק לדלק, לאוכל וללינה. אנחנו חייבים להצטמצם".

גיא הסכים בחוסר רצון. לבסוף הם לקחו אחד מחדרי העובדים. החדר היה פשוט ומיושן. בתקרתו היה מאוורר תקרה מרעיש שערבל את האוויר החם, המזרנים היו נוקשים, רשתות החלון היו קרועות ולא עצרו את היתושים. כל הלילה הם התהפכו על המיטות החורקות.

בבוקר הם אכלו ארוחת בוקר קמצנית שהוגשה להם בחדר האוכל. מולם דלק מסך קטן. "ישוב אנחנו מראיינים מישו מוכר, אתם כבר מכירים אותו, הוא מתראיין אצלנו לא בפעם הראשונה. מה תוכל לספר לצופים

שלנו?" נשמע קולו המתחנחן של המראיין. רגע אחר כך נראו על המרקע פניו המחויכות של יאיר ואז נשמע קולו. "עברנו את רוב הדרך בלי שום בעיות, אנחנו בקטע הדרך האחרון וכבר ממש קרובים, עוד מספר ימים ונגיע למכרות ואנחנו מחכים בכיליון עיניים להתחיל לכרות את הזהב. ואני אומר לכל מי שעוד נמצאים בשמורה, פשוט תצאו לדרך". הוא חייך חיוך נוסף והמראיין עבר למראיין הבא.

בן הסיר את מבטו מהמרקע לעברו של גיא, הוא היה נראה בהלם. הוא לא הבין מה עובר עליו, אז יאיר וזוהר הצליחו, אז מה?

מכשיר הניווט עדיין לא נדלק, הם שאלו את פקיד הקבלה של המוטל לאיזה כיוון הם צריכים לנסוע, הוא הראה להם בידו להמשיך עם הכביש.

בנסיעה הבחין בן שגיא לא מרוכז בנהיגה. בתחילה בן נדנד לו שייזוהר, ולבסוף הציע לו לנהוג במקומו. גיא התעלם. הוא לא הבחין בשלולית השמן שהייתה על הכביש, הוא גם עדיין לא הפנים את העובדה שהוא לא נוהג ברכב שטח ממוחשב. הרכב איבד שליטה והסתחרר, גיא ניסה לשלוט בו ללא הצלחה, הרכב עשה כמה צלחות מלאות מצד לצד בזוג פראי, התנגש בגזע עץ ונעצר.

גיא גנח, בן הביט בו בדאגה.

גיא שוב גנח: "אני לא יכול לזוז".

בן יצא מהרכב פתח את הדלת של גיא, תמך בו בזהירות ועזר לו לצאת מהרכב.

גיא נבהל, "היי, אתה בסדר? תראה איך אתה נראה?" בן הציץ לרגע בראי הרכב וגם הוא נבהל, הפנים שלו היו מלאות דם. הוא הושיב את גיא בשולי הכביש, הוציא מתא המטען תיק עזרה ראשונה. הוא בחן את הרגל של גיא ואמר: "נראה שנקעת אותה".

לאחר שחבש את רגלו של גיא הוא נפנה לבחון את הפציעות שלו עצמו. הן היו שטחיות. הוא ניקה את הדם וחבש את עצמו. בסיום עיטרה את ראשו תחבושת עבה ועל לחיו היה פרפר הדבקה לבן מוצלב. גיא נכנס בקושי חזרה לרכב. הרכב ספג בחזיתו מכה מכוערת, עכשיו הוא היה לא רק ישן אלא גם חבוט.

בן התיישב במושב הנהג. שמשת לוח השעונים הייתה מנופצת. מד המהירות ומחוג הדלק לא עבדו.

הכביש ככל הנראה היה צדדי, במשך כל היום הם פגשו רק כמה רכבים בודדים, ולא ראו שום מקום יישוב או תחנת דלק. רק בשעות אחר הצהריים נראתה סוף סוף תחנת דלק, היא הייתה ישנה ומוזנחת, לא היה שם אף אחד.

גיא אמר: "נראה שהמתדלקים כבר עזבו, נחכה כאן עד הבוקר".

הם פתחו קופסאות שימורים וחיממו אותן על אמגזית. את הלילה הם עשו שוב במושב הרכב. בבוקר המתדלקים עדיין לא הגיעו. בן שוטט בתחנה וגילה דף מלוכלך שכתוב עליו בכתב יד שהמתדלקים מגיעים פעמיים בשבוע, בשאר הימים התדלוק מתבצע רק בכרטיסי אשראי. הם חיכו עד הצהריים אולי יגיע מישו עם כרטיס אשראי וימלא להם בתשלום. אך אף רכב לא נכנס לתחנה.

גיא החליט לצאת לדרך בהנחה שיש תחנה בהמשך הדרך.

לאחר נסיעה ארוכה ומותחת נראה שלט שעליו סמל של תחנת דלק. מתחת לסמל היו כתוב 5 קילומטר וחץ שהורה לימין. הם מחאו כף אחד על השני, בן הפנה את הרכב ימינה.

לאחר כמה דקות של נסיעה שאל בן: "מה קורה? לדעתי כבר עברנו מזמן את החמשת קילומטר".

גיא ענה: "אין מה להתווכח עם שלט, כנראה מרוב לחץ נראה לך שכבר

עברנו". אחרי כמה דקות אמר גיא: "אולי הייתה טעות בהערכת המרחק בשלט, עוד רגע כבר נגיע".

עוד ארבעים דקות של נסיעה, כבר לא היה טעם לחזור. מכיוון המנוע החלו להישמע רעשים כמו פיצוצים. הרכב קרטע, המשיך לנסוע עוד כמה מטרים ואז המנוע השתתק והרכב נעצר. הם ישבו מספר רגעים בחוסר אונים.

בן לקח את מכשיר הניווט בהיסח הדעת ולחץ בפעם המי יודע כמה על מתג ההפעלה. להפתעתו הפעם המכשיר נדלק. הם הביטו בדריכות במסך שנדלק אט אט, הם היו אופטימיים. בדיוק כשמשוהו מסתבך, מסתמן גם משוהו חיובי. כשהמסך הורה על הנקודה שבה הם נמצאים, גיא היה בהלם ולא היה מסוגל בתחילה לדבר. הוא דיבר כמו לעצמו: "אנחנו בדרך שוממה, זבוב לא עובר כאן, והכי גרוע אנחנו במרחק כמאתיים קילומטר מהמקום שחשבתי שאנחנו נמצאים בו. בכל המסע המפרך והמייגע הזה לא התקדמנו בכלל ליעד שלנו, רק התרחקנו".

פרק 7

גיא יצא מהרכב, הוא היה עצבני כפי שבן לא ראה אותו מעולם. הוא חבט באגרופיו ברכב ובעט בדלת החבוטה בתסכול שוב ושוב.

בן לא הבין מה עובר עליו, ההתפרצות הזאת לא התאימה לו. לבסוף גיא הפסיק ונשען על הרכב מובס. הוא הבחין במבטו השואל של בן. "אתה לא מבין, בן, מה קרה לי. הג'ונגל נראה לך מקום של תוהו ובוהו, זה רק נראה כך. ישנה שמועה שאבא הוא 'מלך הג'ונגל', יש לו מצלמות בכל מקום, הוא רואה הכול, הוא חולש על כל דבר שקורה, שודדי דרכים, שריפות, שיטפונות, חזירי בר, שום דבר לא יכול לקרות בלי שהוא יאפשר אותו".

בן הביט בו במבט חומל ושאל: "הכול בסדר אתך גיא?"

גיא התרומם וצלע לעבר תא המטען, פתח אותו וחישט בין הדברים שהיו בו. בן חשש באמת שקרה לו משהו. לבסוף הוא שלף גליל גדול ופרס אותו מול עיניו של בן. בן הביט והמראה כמו חבט בליבו. זה היה פוסטר של שני גברים נאים לבושים בבגדי מותג יקרים, מאחוריהם נראה רכב שטח חדיש וסירה מבהיקה חדשה על רקע מבנה מרהיב בסגנון האינקה.

לגיא היו דמעות בזוויות העיניים, הוא נופף בפוסטר מול בן. "תגיד לי

בן, האם זה נראה לך סביר. תראה מי היינו ומה היה לנו. ותראה אותנו עכשיו איך אנחנו נראים. רכב חבוט בלי דלק, בלי ציוד, מחממים קופסאות שימורים וישנים על הארץ בשקי שינה. אתה עיוור? זה נראה לך הגיוני?"

מבטו של בן היה מרותק לתמונה, הרגיש כאילו הוא מסתכל על תמונה של מישוהו אחר. הוא לא הכיר את עצמו, שכח מה הוא היה, כאילו זה הוא עצמו מגלגול אחר. הביט לרגע בדמותו שהשתקפה בשמשת הרכב, פנים עטורות זיפים ותחבושות מכוערות, חולצת טריקו זולה עם כתמי דם. הגברים שעמדו כעת בשולי הכביש, לא דמו לאנשים בפוסטר. היה צדק בדברים של גיא, היה משהו לא סביר במצב שאליו הגיעו.

גיא המשיך: "אני לא מבין למה הוא תוקע אותנו על כל צעד ושעל, מכאיב לי שליאיר ולזוהר הוא מאפשר. למה הדרך שלהם עברה בלי שום בעיות? מה אכפת לו? למה הוא עושה לנו את זה? הוא פשוט שונא אותנו ולא מפרגן לנו, הוא אף פעם לא סמפת אותי. אבל זו המציאות ואין מה לעשות. אם הוא רוצה משהו, אין אפשרות להתמודד אתו. אני מפחד ממנו, הוא יסובב לנו את היד, יוריד אותנו על הברכיים ויכריח אותנו לחזור. יש לי סף שאותו אני לא אחצה, אני לא הולך למכרות בכל מחיר. אני גמרת עם העניין הזה. אני נכנע, אני חוזר לשמורה".

באולם עגול ענק שעל הקירות לכל גובהם היו אלפי מסכים, ישבו מאות בקרים שצפו בהם כל העת. האולם רחש כמו כוורת דבורים פעלתנית. לפני הבקר הבכיר היה מסך גדול יחסית. לבנים היו מסכים גדולים ובקר אישי שבודק כל העת מה קורה איתם.

האב עמד לידו וצפה. הבקר אמר: "יאיר וזוהר, ברגע אל חזור. זו ההזדמנות האחרונה לעשות משהו כדי לעצור אותם לפני שיגיעו למכרות".

האב אמר בקול מדוד: "זה לא יעזור, זוהר לא יבין, אין מה לעצור אותו. הוא יתעקש להמשיך, אין טעם להכאיב לו".

הבקר התכווץ ונשך את שפתו. האב הזכיר רק את זוהר, את יאיר הוא בכלל לא הזכיר, ממנו כבר לא אכפת לו. ככה זה היה תמיד, הכול היה נסלח, חוץ מאלו ששכנעו אחרים לצאת החוצה מהשמורה, זה היה בלתי נסלח.

בן התהפך בשק השינה שלו, הוא לא הצליח להירדם. הוא חשב הרבה על מה ששמע מגיא. לבסוף הוא קם בשקט, נזהר לא להעיר את גיא וצעד לעבר גבעה שנראתה כמו גוש אפל שהתנשא בתוך החשיכה.

בן ישב על סלע בראש הגבעה, הביט בכוכבים המנצצים ובמרחבי הג'ונגל שתחתיו. צמרות העצים נעו לאיטן מהרוח החרישית. ברגע של הארה הוא הבין, שהם חוטפים לא כי כך אבא רוצה, ולא מפני שהם לא שומעים בקולו. אלא שאבא אוהב אותם, ורוצה שיהיה להם טוב. הוא דואג להם ומקדיש משאבים ותשומת לב למענם.

הוא הפנה את מבטו למעלה והחל לדבר: "אבא, זה אני בן, אני יודע שאתה שומע ורואה אותי, הלוואי יכולתי לשמוע אותך".

בחדר הבקרה השתררה דממה. התצוגה שהקרינו אלפי המסכים התחלפה, הדבר היחיד שנראה עליהם היה דמותו של בן מזוויות שונות. הבקרים כולם הסירו את האוזניות מאוזניהם והאזינו לקולו של בן שהדהד באולם הענק.

"כמו שאתה רואה אני וגיא צריכים פה קצת עזרה, אנחנו גם לא יודעים את הדרך וקצת אבודים, וגיא כועס. אני נזכר במה שהיינו, במה שהיה לנו, זה כואב וזה מייסר". דמעות סימאו את עיניו והוא לא ראה כלום. הוא השתתק לרגע ואז המשיך: "אבל מה שרציתי לומר לך אבא, תודה על כל מה שעשית עבורנו, ששמרת עלינו שלא נלך למכרות. אני מאוד רוצה להגיע לשם, אני לא יודע למה זה לא טוב לי, אבל אני סומך עליך. בטוח שאשכח את זה ושמדי פעם שוב ארצה ללכת למכרות ושוב אכעס. אבל בכל אופן שוב תודה ולילה טוב".

בן קם מהסלע עליו ישב וירד במורד הגבעה לעבר המדורה הגוועת, שם

היה שק השינה שלו.

הדממה באולם הבקרה נמשכה עוד מספר רגעים. זה היה רגע מכונן, מסוג הרגעים שבשבילם עבדו כל העת. כל עבודתם וכל המשאבים שהושקעו, היו בשביל רגע אחד כזה עם אחד מהבנים. הבקר הבכיר ידע שהעזרה כבר בדרך, זוג תיירים תועה כבר היה בדרכו לעבר האחים. 'במקרה' יהיה להם ג'ריקן דלק מיותר. הוא גם ידע שהרכב של הבנים תוקן וכבר הוחרם על ידי פקחים שהבינו שהוא גנוב. והם מחכים בשולי הכביש ומחפשים את בעליו.

הוא הסב את פניו מהמסך כמו שעשו כל האנשים שבאולם הבקרה, והביט באב המזוקן שהביט גם הוא במסך בסבר פנים רציני. ורק הוא הצליח לשמוע את לחישתו של האב: "אוהב אותך בן".

**"אמר רבא אמר רב סחורה אמר רב הונא: כל
שהקדוש ברוך הוא חפץ בו – מדכאו ביסודים.
שנאמר (ישעיהו נג'): 'וזה' חפץ דכאו החלי'".** (ברכות דף ה
עמוד א).

לתגובות וסיפורים נוספים

להסומים:

yitzhar22@gmail.com

הם יצאו

למסע ארוך ומסוכן, בניסיון נואש להגיע לצאצאי
השושלת המלכותית לפני הנשר הרומאי.

הם חשבו

שהם יודעים את תכליתו האמתית של מסעם, והפכו
בעצמם לנרדפים על ידי אויב נחוש מתוחכם ואכזרי.

אז בואו והצטרפו למצוד אחרי הגורל,

מסע חוצה יבשות העובר בערי העבר העתיקות,
רצוף קרבות וסכנות, שמרחפות מעליו תעלומות מאיימות.
מסע שהוא דילמה בין ציות לבין היגיון, ובין הטוב לנכון.

להורדת התקציר »

לחסימים: yitzhar22@gmail.com